Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 2 вересня 2008 року № 36 (252)

ЧЕРВОНЕ ПЕКЛО

ПОСТРІЛИ У СПИНУ

ЧЕРЕЗ ПІВСТОЛІТТЯ

Чи мають право комуністичні вожді звинувачувати ОУН-УПА у зраді?

Іван ДІЯК,
народний депутат України
III скликання

Дуріть дітей
І брата сліпого,
Дуріть себе, чужих людей,
Та не дуріть бога!
Тарас Шевченко

Теза про "постріли у спину" Радянській Армії у комуністів завжди була універсальною проти будь-яких політичних опонентів. Звинувачення у "пострілах у спину" в різний час висувалися щодо так званих "злочинних народів" СРСР, польської Армії Крайової, "лісових братів" Прибалтики і взагалі всіх, хто був непідконтрольним Сталіну. Західним союзникам такого сказати було не можна, але їм закидали звинувачення, ніби вони вели зговір з німцями за спиною СРСР (згадаємо популярний кінофільм "Сімнадцять миттєвостей весни" з намаганнями Штирліца з'ясувати обставини американсько-німецьких переговорів про сепаратний мир) та погано допомагали у війні з німцями, вичікуючи, поки Радянський Союз остаточно ослабне... При цьому скромно мовчали, що сам СРСР уклав пакт Молотова-Ріббентропа й постачав Німеччині матеріальні ресурси у розпал гітлерівського наступу на Заході. Що допомога Заходу за ленд-лізом хоча й не зіграла вирішальної ролі у перемозі, проте надійшла до СРСР у найбільш критичні дні війни, коли в ній була особливо гостра потреба. Щодо "пострілів у спину" Радянської Армії, то цим відзначилися не міфічні "бандити УПА", а самі комуністи. Згадаємо сумнозвісний наказ № 227 від 28 липня 1942 року, за яким формувалися штрафні батальйони та загороджувальні загони. Через штрафні підрозділи пройшли 427 тис. 910 чоловік. Більшість з них загинула або залишилася інвалідами.

Однак загороджувальні підрозділи стояли не тільки поза спинами штрафників. Їхнім прямим завданням було не допустити відступу частин з поля бою загрозою терору. Той факт, що відступ часто відбувався не через паніку, а через звичайну неможливість стримати ворога наявними силами, до уваги не брався. Війська мали своєю смертю розрахуватися за помилки вищого керівництва. Цікаво, що жоден твір чи дослідження про війну не залишили без уваги цей факт – кулемети в тилу та постріли в спину Радянської Армії.

Продовження на 7-й стор.

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу визнання Росією Абхазії та Південної Осетії незалежними державами

Конгрес Українських Націоналістів засуджує дії Росії з визнання незалежності Південної Осетії та Абхазії. Подібні дії Москви є цинічним порушенням норм міжнародного права та міжнародних зобов'язань Російської Федерації.

Звертаємося до міжнародної спільноти відмовитися від російського імпорту та ввести жорсткі економічні санкції до Росії.

Закликаємо офіційну Москву не перетворювати український та російський народи в інструмент політичного шантажу та припинити провокаційні заяви щодо територіальних претензій та впровадження візового режиму.

Конгрес Українських Націоналістів підтримує дії МЗС України зі скасування політичних консультацій з Москвою в знак протесту проти визнання незалежності Абхазії та Південної Осетії.

Коаліційні сили в парламенті повинні засудити російську агресію на Кавказі та підтримати курс Президента України Віктора Ющенка на збереження миру в чорноморському регіоні.

Головний Провід Конгресу
Українських Націоналістів

НАЦІОНАЛІСТИ КРИМУ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

"Державні чиновники Сімферополя і цього разу сторонились власного народу під час святкування Дня Незалежності України і відзначали його окремо від простих громадян", – сказав Голова Кримської обласної організації КУН Василь Овчарук.

Святкування розпочалося ще з 23 серпня з відзначення 17-ї річниці Державного прапора України, тоді відбувся концерт народного артиста України Степана Гіги та гурту "Друзі мої". 24 серпня націоналісти поклали квіти до пам'ятника Тарасу Шевченку та відслужили молитву за Україну.

У своєму виступі Голова КОО КУН Василь Овчарук закликав відкрити зачерствілі душі і стати на захист своєї родини, держави і не допустити агресії з боку Росії.

ВІДЗНАЧЕННЯ

У КИЄВІ ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ФРАНКА

Конгрес Українських Націоналістів разом з представниками інших патріотичних сил України відсвяткували 152-гу річницю з Дня народження видатного українського поета та письменника Івана Франка. Акцію підтримали громадська організація "Просвіта" імені Тараса Шевченка та УНП, представники яких привітали всіх присутніх з тим, що вони є побратимами великого українця Івана Франка.

Своє вітальне слово виголосив і художній керівник театру імені Івана Франка Богдан Ступка. Він шокував присутніх інформацією про те, що "пам'ятник видатному творчому генієві та дитячий майданчик, який знаходиться поруч, планують знести, а замість цього побудувати гаражі для елітних автівок". У відповідь міністр культури і туризму України Василь Вовкун запевнив, що "такий сценарій подій неможливий, та ніхто цього і не допустить".

Свято пройшло під емоційне цитування творів Франка, цікаві розповіді з його життя та розмови про те, що Україні так не вистачає таких синів, як Іван Якович....

На закінчення присутні на святі гості мали приємність почути легендарний хор "Гомін" Леопольда Ященка, який співав пісні, покладені на слова Івана Франка. Представники Конгресу Українських Націоналістів поклали квіти до пам'ятника І. Франку.

36
4 820102 210017

ДО СИТУАЦІЇ В КРИМУ

Верховному командувачу Збройними силами України Президентові України ЮЩЕНКУ Віктору Андрійовичу

ЗВЕРНЕННЯ

15 серпня 2008 року о 9 годині 50 хв. по Севастопольському міському телебаченню з подробицями повторно транслювалась антиукраїнська демонстрація проросійських сил з нагоди військових дій у Грузії. При цьому крупним планом подавались гасла демонстрантів: "Саакашвілі і Ющенко – агресори", "Севастополь – рідний дім Чорноморського флоту Росії" та інші плакати подібного змісту.

Старанно озвучувались і передавалися по телемережі виступи активістів проросійських громадсько-політичних угруповань, в яких Президента України звинувачено у змові з фашистами, лунали пропозиції не виконувати Указ Президента про порядок перетину державного кордону України іноземними військами. Демонстранти звернулися до севастопольців із закликом зустріти з квітами бойові кораблі ЧФ РФ, що скоро повернуться до міста з кавказької війни.

Розвиток подій свідчить про те, що бойові кораблі ЧФ РФ, розраховуючи на місцеву підтримку та виконуючи вказівки вищого військово-політичного керівництва Росії, мають намір ігнорувати Ваш указ, як вони це недавно зробили в день святкування дня ВМФ. Тоді, незважаючи на заборону Кабміном України використовувати вогневі засоби, демонстративно була влаштована стрілянина із усіх видів зброї, починаючи від кулеметів і закінчуючи ракетами.

Не отримавши за це жодного осуду з боку державного керівництва України щодо порушення умов тимчасового перебування російського військового флоту на теренах нашої держави, повіривши у свою безкарність та нерішучість вищого державного керівництва України, командування ЧФ РФ спробує проігнорувати і останній Ваш Указ. Але такої ситуації не можна допускати ні в якому разі.

Підтримуючи Ваші зусилля щодо мирного врегулювання всіх питань та негайного припинення бойових дій у Грузії, пропонуємо спрямувати роботу органів державного управління на створення умов для гарантованої безпеки в Криму та Севастополі, де останнім часом активізувалися деструктивні сепаратистські проросійські громадсько-політичні угруповання та деякі органи місцевого самоврядування.

Для виконання Указу і наведення в цьому регіоні державного порядку закликаємо невідкладно здійснити такі заходи.

1. Підвищити бойову готовність морських прикордонних та окремих підрозділів ВМС України, які можуть бути залучені для хоч би навчального мінування фарватеру та закриття бонових воріт на вході у Севастопольську бухту.

2. Враховуючи нейтралітет, а то і проросійські настрої в силових структурах Криму та Севастополя, тимчасово підсилити їх представниками з центру, а можливо, деяких керівників варто і замінити, в тому числі в місцевих органах влади, бо Севастопольська міськрада організувала допомогу не жертві агресії – народу Грузії, а сепаратистам.

3. На головних трасах Криму, особливо Севастополь – Сімферополь, Сімферополь – Феодосія, Кача – Севастополь виставити посилені та озброєні мобільні пости автомобільної інспекції для відстеження і припинення незаконних пересувань військової автобронетехніки.

4. Домагатися від Росії негайного і спільного проведення повної інвентаризації всіх сил і бойових засобів РФ, що тимчасово базуються на території України, у тому числі і кількості особового складу. Ця робота свідомо гальмується нашими урядовцями, котрі також тяжіють до Росії.

5. Раду Національної безпеки України і її керівництво посилити фахівцям з військової справи.

6. Піддавати митному догляду всі літаки, що прибувають у місто Кача, де базується авіація ЧФ РФ, а також бойові кораблі та судна ЧФ РФ, що перетинають морський кордон України.

7. До базової угоди про тимчасове дислокування ЧФ РФ в акваторії і території України внести доповнення, спрямовані на стабільну гарантію військової безпеки, суверенітету, недоторканності і територіальної цілісності нашої Батьківщини.

8. Розгорнути контрпропаганду в Криму та Севастополі з метою викриття фальшування та брехні, до яких вдаються проросійські ЗМІ цих регіонів, намагаючись відбілити агресора і ввести в облуду місцеве населення.

У протилежному випадку нас чекатиме доля народу Грузії. Ми переконані, що війна на Кавказі – це лише генеральна репетиція до подальших агресивних дій уже на теренах України.

Юрій ТИМОЩУК,
заступник голови Севастопольської міської Спілки офіцерів України, капітан 1 рангу запасу

Вітаємо Голову Братства ОУН – УПА Карпатського краю Фотія ВОЛОДИМИРСЬКОГО з днем народження

Щиро бажаємо Вам міцного здоров'я, оптимізму, довгих років життя, сили і наснаги й надалі розбудовувати національну Українську державу разом із молодими українськими патріотами!

Ми пишаємося тим, що Ви разом з нами, бо знаємо Вас як незламного борця за Українську незалежну державу. Впевнені, що набутий Вами життєвий досвід, патріотизм і надалі будуть спрямовані на вирішення складних питань в українському суспільстві та на зміцнення нашої держави.

З роси і води Вам.

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

ДО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

24 серпня у Луганську відбулося так зване святкування Незалежності України. Навіть найлютіші вороги України не могли винайти більш принизливу декорацію до святкування 17-ї річниці Незалежності нашої країни.

По-перше, жодних урочистостей, присвячених Дню Незалежности обласною і міською владою не було ані заплановано, ані проведено. Виглядало, що Дня Незалежности ніби немає взагалі.

Святкування організували представники політичних партій і громадських організацій національно-патріотичного спрямування.

Прикро, але на свято не з'явилися голова облдержадміністрації Олександр Антіпов та голова обласної ради Валерій Голенко. Не було й інших чільних представників влади. До того ж під час заходу був увімкнутий гучномовець, і святкування відбувалося під акомпанемент реклами "кетчупу та прального порошка".

Ігнорування загальноукраїнських державних свят офіційним керівництвом области і міста негативно впливає на самоусвідомлення мешканців Луганщини і самого Луганська. Вважаємо це неприпустимим узагалі, а тим паче, враховуючи наявну напружену політичну ситуацію в країні і світі.

Луганська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів вважає, що подібне ставлення до державних свят є неприпустимим для державних службовців такого рангу. Виходячи з цього, вимагаємо від шановного Президента:

1. Відсторонити Антіпова О. М. від посади як особу, яка не поважає Українську державу і не виконує своїх безпосередніх посадових обов'язків.

2. Поставити питання перед Верховною Радою України про розпуск Луганської обласної ради за антидержавну політику.

Провід Луганської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

СПІВЧУВАЄМО

Михайло СИРОТА

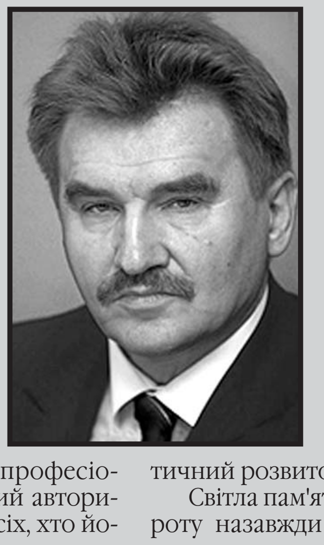

Пішла із життя чесна й благородна людина, котра власним життям і вчинками утверджувала Українську державу. Україна втратила одного із кращих своїх синів та провідного захисника державних інтересів. Це непоправна втрата для усіх – рідних і друзів, колег і знайомих.

Михайло Сирота завжди вирізнявся чуйністю та щирістю, принциповістю та професіоналізмом, мав заслужений авторитет серед друзів, колег, усіх, хто його знав.

У пам'яті друзів Михайло Сирота назавжди залишиться як талановитий політичний діяч, справжній патріот своєї держави.

Конгрес Українських Націоналістів з глибоким сумом сприйняв гірку звістку про передчасну смерть Михайла Дмитровича Сироти, котрий був не лише відомим політиком та колегою по парламенту, а й великим борцем за національно-демократичний розвиток держави.

Світла пам'ять про Михайла Сироту назавжди залишиться у наших серцях.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИЧНІ БАТАЛІЇ

ПРИМАРА ДОСТРОКОВИХ ВИБОРІВ?

З приходом осені, а також з початком чергової сесії Верховної Ради, політичне життя в країні помітно активізувалося.

У понеділок голова секретаріату Президента Віктор Балога заявив, що він не виключає створення нової коаліції, учасниками якої мають бути дві з трьох найчисельніших фракцій: Партії регіонів, БЮТ і НУНС, або проведення дострокових виборів.

На переконання Балоги, існує три шляхи виходу із ситуації, що склалася на сьогодні у парламенті. За його словами, більшість має повернутися до виконання коаліційної угоди згідно з передбаченою в цьому документі послідовністю кроків і рішень. Водночас він зазначив, що у разі, якщо такі можливості будуть зруйновані, тоді постає питання про можливість формування нової більшості, де неодмінними учасниками мають бути дві з трьох найчисельніших фракцій – Партії регіонів, БЮТ і "НУНС". "Неодноразові спільні дії "бютівців" і "регіоналів" дають підстави для припущення, що союз БЮТ і ПР – зовсім не утопічний. Нехай нова коаліція буде й у такій конфігурації – головне, щоб у владу повернулися, нарешті, спокій і злагоджена робота уряду та парламенту. Якщо ж більшість у Верховній Раді не утвориться, то це означатиме парламентську кризу, єдино можливим виходом із якої є дострокові вибори", – зазначив Балога. На його думку, нестійку єдність більшості можуть підточити і принципові протиріччя між її учасниками щодо низки резонансних проблем, зокрема, ролі Росії у подіях в Грузії. "Оскільки лідер БЮТ Юлія Тимошенко своєю аморфною, законспірованою позицією щодо грузинського конфлікту фактично грає на руку Росії, такий крен у бік Москви зовсім не влаштовує патріотично налаштованих депутатів із блоку НУНС. Це може утворити нову тріщину на корпусі коаліції", – вважає Балога.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

До деякої міри припущення Балоги щодо ймовірного союзу між БЮТ і Партією регіонів підтвердило і повідомлення про те, що депутат від БЮТ А. Портнов і депутат від Партії регіонів О. Лавринович спільно ініціюють ухвалення закону про вдосконалення процедури дачі Конституційним Судом висновку щодо імпічменту президенту. У свою чергу, доволі красномовно прокоментувала цю ініціативу Ю. Тимошенко, заявивши, що "секретаріату президента не треба відносно цих законів переживати, бо судячи з рівня довіри, яка складається сьогодні до різних політиків, нова процедура імпічменту нашого Президента вже стосуватися не буде".

Ну, що ж, відвертіше і не скажеш.

Разом з тим, Тимошенко категорично проти проведення дострокових виборів до парламенту. "Тільки політичні безумці можуть думати про ще одні позачергові вибори до Верховної Ради, – заявила вона. – Це просто руйнація життя країни, і я думаю, що потрібно нарешті зупинитися і нормально працювати, а не постійно боротися за владу, яку ніяк деякі політичні сили не можуть так як їм хочеться поділити".

Щоправда, примара дострокових виборів таки насувається на країну, – адже коаліція фактично недієздатна, а відтак робота парламенту, цілком можливо, буде й надалі паралізована. До того ж масла у вогонь може додати й "грузинське питання". Лідер фракції "НУ-НС" В'ячеслав Кириленко заявив, що фракція блоку "НУ-НС" розраховує на підтримку тексту своєї резолюції у Верховній Раді щодо подій на Кавказі з боку партнерів по коаліції. При цьому він натякнув, що у разі, якщо БЮТ їх не підтримає, це може стати приводом для перегляду "НУ-НСом" факту свого перебування в лавах коаліції.

(За матеріалами ЗМІ)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

ДЕМОКРАТІЯ ЧИ ТОТАЛЬНА АНТИУКРАЇНСЬКА ПРОПАГАНДА?!

М.БІЛИЙ,
полковник ЗСУ у відставці

Відбувся військовий парад у Києві в день найбільшого національного свята – Дня Незалежності. Українські серця переповнені урочистістю, гордістю за державу. Порадували вишкіл, злагодженість, натхненність військовиків. Дійсно, національне свято!

Але... Вправні голоси на теле- і радіоканалах тут же посипали в маси сумніви щодо доцільності такого святкування; а чи не краще кинути кошти на відгодівлю людей і т. ін?

Не хочуть вороги Української держави одужання і здоров'я українства, відродження духу державності, войовничості, згуртованості і жертовності в боротьбі за свою державу. Подавай їм бездуховне стадо зрабованих хохлів без національної гідності, без честі, без національного патріотизму, без народу, який стане героїчною армією і виступить на смертний бій з кожним, хто посягне на наші кордони, на нашу свободу.

Вся "грязь Москви" – від домогосподарок до агентури у ВР і уряді – загуділа на вулицях, на теле- і радіоканалах: "Не надо было, лучше бы деньги нам на жратву, лучше бы на то..., на это!". Знає ворог, що незгуртованим у мужню боєздатну державу населенням можна маніпулювати, грабувати, примушувати йти у фарватері московської імперської політики. Окупаційний режим щодо такого похохляченого населення з приматом кендюшних інтересів можна здійснювати лише силами "п'ятої колони" при зовнішньому тиску з боку московської імперії. Так поки що й є, і завдання "п'ятої ворожої колони" – утримувати такий стан до слушного моменту для відновлення імперії в колишніх кордонах.

Тільки свідомість українців, переконлива моральна і організаційна підготовленість є гарантією, що агресія не відбудеться. А якщо відбудеться, то на нашому боці буде весь світ, і ми втримаємо державу, відродимо дух нації і підемо в майбуття зміцнілою українською національною державою, багатою і вільною. В противному разі матимемо порожні кендюхи, загрозу голодоморів і сибірів, ницість і випрошування милості у ворога, який "слезам не верит".

Щоб наша українська національна держава відбулася, все це необхідно доносити до "населення", формувати його в народ, націю, готову до самозахисних дій. Для цього необхідно перекрити всі канали в країні для відкритої боротьби з українською нацією і її державою з боку чужої "п'ятої колони" – це і буде демократія, а поки що маємо анархію і повну свободу ворога нищити нас у нашій, за назвою, державі.

ВОНИ БОРОЛИСЯ ЗА УКРАЇНУ

Українській Гельсинській Спілці виповнилося 20 років

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Члени УГС та їхні родини зазнавали шаленого тиску, залякувань та шантажу з боку КПУ, КДБ, міліції та прокуратури. Але Зеновій Красівський, Анатолій Лупиніс, Оксана Мешко, Вячеслав Чорновіл, Микола Горбаль, Василь Овсієнко, Євген Сверстюк, Михайло та Богдан Горині, Левко Лук'яненко та сотні інших патріотів України продовжували свою безкомпромісну боротьбу з комуністичноімперською диктатурою.

Завдяки героїчним зусиллям членів УГС 22 травня 1988 року в Києві біля пам'ятника Тарасу Шевченку було легалізовано національні прапори, проведено альтернативне відзначення 1000-ліття хрещення України-Руси, першу в радянській Україні несанкціоновану демонстрацію до другої річниці Чорнобильської трагедії, організовано 30-тисячну демонстрацію під стінами республіканського КДБ під час перепохования Юрія Литвина, Василя Стуса, Олекси Тихого, проведено знаменитий Ланцюг Єднання на честь Дня Соборності України.

За короткий час своєї діяльності УГС підготувала ґрунт для виникнення таких нових демократичних організацій, як Товариство української мови імені Тараса Шевченка, "Зелений світ", "Меморіал", Товариство політв'язнів, Народний Рух України за перебудову, а на базі самого УГС було створено першу в Україні політичну партію – УРП. Завдяки принциповій позиції депутатів від УГС-УРП 16 липня 1990 року була прийнята Декларація про державний суверенітет України, а роком пізніше й історичний Акт про Незалежність України, написаний головою УГС, а пізніше УРП – Левком Лук'яненком.

Мети УГС – відновлення державної незалежності України – було досягнуто!

Діяльність УГС та її членів, як і її попередниці – Української Гельсінкської Групи, навічно закарбована на сторінках української історії.

На світлині: під час відзначення 20-ї річниці УГС в столичному Українському домі (зліва навправо): Василь ОВСІЄНКО, Богдан ГОРИНЬ, Олесь ШЕВЧЕНКО, Левко ЛУК'ЯНЕНКО, Микола ГОРБАЛЬ.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

СУЧИЙ СИН МОСКВИ,

або ЯК ДЕЯКІ ПРЕДСТАВНИКИ ДРУГОЇ ЗА ДРЕВНІСТЮ ПРОФЕСІЇ ПАПЛЮЖАТЬ ВИДАТНИХ УКРАЇНЦІВ

Випадково потрапила до рук газета "Сегодня" за 5 липня 2008 р. На 12-й шпальті під претензійною рубрикою Олеся Бузини читаємо описи з крикливими заголовками: "Кого замучили українці" та "Без капли стыда: как киевлянин слопал библиотеку Ивана Грозного".

Чи, бува, це не той бритоголовий Бузина, який колись у газеті "День" писав, що він хотів би працювати на відновлення Російської імперії, а вимушений "розбудовувати" Україну?

Чи, бува, не той це Бузина, якому за паплюження святині українського народу – Тараса Шевченка київські студенти набили пику? Голову, на жаль, відірвати не могли. Проаналізуємо його "одкровення" про так звані злочини українців проти московитів.

Постає питання: чому газета "Сегодня" надає свої шпальти для такої бузово-отруйної брехні про українців?

Борис ВАСИЛЬЧЕНКО,
інженер

Брешеш, людоморе,
За святую правду-волю
розбійник не стане.
Т. Шевченко.

Наближається 300-ліття Батуринської трагедії, того дня, коли московські головорізи спалили гетьманську столицю, жінок і дітей вирізали, а козаків четвертували. Виповнюється і 75-ліття від найстрашнішого в усій світовій історії акту вандалізму та тероризму – геноциду українського народу, винищення його голодом.

У наступному році минає 65 років від моменту, коли комуністична Росія виселила із споконвічних земель чеченців, кримських татар, кабардино-балкар, а двома роками раніше – 600 тисяч німців із Поволжя.

Трагічні сторінки багатьох народів, коли до них з вогнем та мечем приходив москаль-завойовник, ще й за висловом Леніна "подлец и насильник", можна було б продовжити до безкінечности. Це знають і прибалти, і грузини, і чехи, і поляки, і румуни, й інші народи. Але найбільше потерпіла від дикої московської орди Україна.

І ось, відчуваючи, що крига скресає, що правда пробиває собі дорогу, активізуються промосковські сили в Україні.

Немає потреби корегувати такі нісенітниці, як ось, наприклад: "Казаки насиловали даже шестилетних". Це просто фантазія Бузини, нічим не підкріплена. Але щоб встановити істину, давайте звернемося до такого джерела історії, як народна пісня, про яку ще Гоголь писав, що у пісні – вся історія народу.

У наших піснях козак – це герой, лицар, захисник знедолених, ніжний у коханні: "Я тебе, вірная, аж до хатиноньки сам на руках віднесу". Зрештою, шляхетними (благородними) лицарями козаків називали Карл Маркс і Олександр Герцен, яких

Москаль танцює: "Гей, Заика, черт, пляши! Грянем песню удалую за помин ее души!"

важко запідозрити у симпатіях до козаків.

А що ж у московитів? Між іншим, відзначимо, що Росією Московія стала зватися за указом Петра I, а "русскими", як зазначає історик Костомаров, московити стали зватися лише за указом Катерини II.

Отже, народна пісня московитів про їхнього героя Стєньку Разіна "Із-за острова на стрєжєнь". У пісні розповідається, як донський (не український, а московський козак!) "свадьбу новую справіл, сам веселий і хмельной".

Із пісні дізнаємося, що "атаман" пограбував перські поселення, силоміць узяв у полон "персидскую княжну", батьків її, звичайно ж, порубав на очах у зґвалтованої дівчини, а потім, навтішавшися, "за борт ее бросает в набежавшую волну". Пісня прославляє терориста. А потім пес-отаман наказує: "Гей, Заика, черт, пляши. Грянем песню удалую за помин ее души!"

Люблять московити ось таких "атаманов", як і свою Рассєю, про яку Задорнов сказав: "Люби Рассею – мать твою!"

А газета "Сегодня" помилилася. Козак, який танцює на її сторінках – не український, судячи із вбрання, а московський, як і той, що на коні і тримає на списі голову мусульманина. Чи не той це разінський козак, що танцює ("Гей Заика, черт, пляши"), коли козаки втопили невинне дитя у Волзі?

Московський уряд четвертував "подлеца-насильника", але ж незаперечним є той факт, що московити шанують цього терориста, бо ж який народ, такі й герої.

Немає потреби зупинятися на всіх нісенітницях, які вигадує бритоголовий Бузина. Але на деяких з них зупинимося.

Перша. Як якийсь киянин "слопал библиотеку Ивана Грозного". Читаємо газету: "Балика (це той, що "слопал" цілу бібліотеку) со своим приятелем Супруном спаслись только тем, что носили "килька" (у Бузини кілька книг – це вже ціла бібліотека!)

пергаментом, тем есмо и травою живилися".

Нагадаємо читачу, що це був період, коли наші козаки разом з поляками ходили походом на Москву, а потім, обложені у Москві з усіх сторін ординцями-московитами, рятувалися від голодної смерті.

Історії невідомо, чи була бібліотека у безграмотного московського царя Івана Грозного, але "без капли стыда" Бузина бреше, видаючи "килька книг" за цілу бібліотеку.

Друга. Про переселення запорожців на Кубань.

Це був, мабуть, один із перших випадків, коли частину або цілий народ Московія переселяла із своїх земель. Далі Микола I, як пише історик Покровський, виселив із своїх земель 35 тисяч башкирів. Суворов, щоб не переселяти, вирізав тисячі ногайських татар. Комуністична Росія виселила чеченців, кримських татар, понад мільйон українців із Західної України.

Третя. Про участь українців у бандформуваннях Московії.

"Солдаты с ружьями и мешками на плечах медленно шагали по пыльной дороге, в рядах слышались изредка малоросийский говор и смех", – это не описание петлюровского отряда, а ранняя проза Льва Толстого – рассказ "Набег", – пише Бузина.

Так, були українці в армії московитів, але про це – пізніше.

А поки що повернімося до Льва Толстого. Читаємо його повість "Хаджи–Мурат". Тут уже йдеться не про "малороссов, а про істинних русскіх".

Письменник із документальною точністю описує набіг москалів-ординців на чеченський аул: аул було дощенту спалено, жителів винищено, а кмітливий та красивий "мальчик был проткнут штыком в спину. О ненависти к русским никто не говорил. Чувства, которые испытывали все чеченцы от мала до велика, было сильнее ненависти. Это была такая брезгливость, невосприятие русских перед их нелепой жестокостью, что убивать этих человекоподобных существ было такой же необходимостью, как убивать бешенных волков, ядовитых пауков, крыс, такой естественной необходимостью, как инстинкт самосохранения".

Принагідно відзначимо, яким лихом було для українців служба в московській армії. Материнська трагедія, коли, як писав Тарас Шевченко, "єдиного сина, єдину надію в військо віддають". А народжений в Україні Некрасов писав: "Ужас народа при слове набор подобен был ужасу казни".

Це за окупації царської. А потім. "Верни моїх синів, державо, мою кровиночку верни", – звертався з'їзд матерів України до комуністичної Росії. Нагадаємо, це був період, коли наших хлопців масово везли у цинкових трунах з Афганістану. Воювали українці. Гинули за інтереси Росії. Тієї Росії, про яку Карл Маркс говорив: "Ее методы, ее тактика, ее приемы могут изменяться, но путеводная звезда этой политики – мировое господство остается неизменной. Только изворотливое правительство, господствующее над массами варваров, может в настоящее время замышлять подобное". (К. Маркс и Ф. Энгельс, Госполитиздат М. 1960. стр. 206).

Четверта. Про війну Росії на Кавказі читаємо: "Мало кто помнит, что и сам Шевченко просился из Оренбургского корпуса служить на Кавказе – ему тоже хотелось погонять черкесов!"

Ну бреши ж, та міру знай. Не там копаєте, Бузино!

Звертаємося до спогадів іншого поета, який дійсно служив в армії на Кавказі. Це М. Ю. Лермонтов. "Целый день гонялся в горах за чеченцем и только к вечеру его подстрелил", – пише цей "невольник чести".

У зв'язку з цим пригадалася грузинська народна казка. Зустрілися в горах тигр і воїн. Зійшлися у смертельному двобої і обоє загинули. Зійшлися потім мати-грузинка і мати воїна. Обнялися обоє і стали плакати над своїми мертвими дітками.

Отже, грузини, яких уже у наші дні нищить Росія, піднімають у горі тварину до рівня людини, а "русские" (згадаємо Солженіцина: "русские стали самой ненавистной нацией во всем мире") опускають людину до рівня тварини, за якою "ганяються цілий день".

Хочеться запитати у газети "Сегодня": чому б їй не друкувати матеріали про російських видатних людей? Наприклад, про О. Пушкіна, який через шість місяців після того, як за наказом Миколи I повісили його друзів-декабристів, писав:

Нет, я не льстец, когда царю
Хвалу свободную слагаю.
Его я просто полюбил,
Он бодро, честно
правит нами.
Он всю Россию оживил,
Войной, надеждами, трудами.

А коли Пушкіна підстрелив його свояк, який був одружений на рідній сестрі його дружини Наталії Гончарової, конаючий поет сказав: "Жаль, что умираю. Иначе был бы весь его (царев)".

Триста років під ігом Московії – то страшна трагедія нашого народу. Але найстрашніше – що окупація зробила психіку нашого народу хворою. Бо ж "денационализация (русификация), – пише спеціаліст з питань мови у всьому слов'янському світі О. Потебня, – ведет к безнравственности, мерзости запустения". Невипадково у зросійщених регіонах Півдня та Сходу України сифілісу, СНІДу, туберкульозу, алкоголізму, наркоманії та криміналу у декілька разів більше, ніж там, де компактно проживають українці.

МАЛОРОСІЙСТВО

ПО ВУХА В БАГНІ

Гіркі роздуми на державні теми

З порадою, винесеною в епіграф, звернувся до мене редактор одного поважного інтернет-видання, ознайомившись із змістом надісланих йому мною статей. Соромно визнавати, проте прагнення зберегти посаду й не нажити собі недоброзичливців з числа приналежних до касти можновладців взяли в того чоловіка гору над здоровим глуздом і почуттям обов'язку доносити до загалу правду. Посада й уміння давати тверезі оцінки явищам і подіям не врятували його від притаманного рабам запобігання перед особами, наділеними владними повноваженнями усіх рангів і рівнів.

Нинішні вкрай збюрократизовані й надміру корумповані посадовці полюбляють кожен свій вчинок аргументувати піклуванням про долю народу й захистом "національних інтересів". Проте факти свідчать протилежне. Єдиним мірилом вчинків переважної більшости нинішніх посадовців є пошук особистої вигоди та задоволення сумнівних за смаком амбіцій, котрі дозволяють (зрозуміло, що в дійсності помилково) їм потрактовувати себе "державотворцями" й "елітою нації".

Олесь ВАХНІЙ

Не пери білизну на очах у загалу.
Те, що пишеш, – правда,
але не ганьби нас перед світом.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Пригадую події сімнадцятилітньої давнини. На той час я був рядовим членом Спілки Української Молоді. Ми відверто декларували несприйняття тоталітарного устрою, комуністичної та ліберальної ідеологій, брехливого трактування подій минувшини й змагали за цілковите знищення Радянського Союзу. Дарована діаспорними СУМівцями література (праці Бандери, Мельника, Стецька, Ленкавського, Донцова, Сціборського) витворила в нашій уяві образ реально незалежної Української Самостійної Соборної Держави. Я щиро вірував, що в цій державі були б гармонійно поєднані мої особисті потреби з потребами нації. Головними ворогами України й українського народу були шовіністично налаштований російський загал, зумисне населені в Україну в часі окупації етнічні чужинці й сповідники нівелюючих національну ідентичність ідеологій (як то: мондіалізм, космополітизм та ін.). Київський осередок СУМ (і я серед них) був першим в Україні, хто в червні 1991 р. в часі зорганізованого з нагоди столітнього ювілею з дня народження засновника ОУН Євгена Коновальця проводив мітинг на центральному київському майдані під гаслом "Київ проти Москви". Тим самим ми чітко зафіксували, що ведений нами змаг ведеться не супроти тоталітарно-комуністичного устрою, а супроти російського імперіалізму вцілому. Події 19–21-го серпня донині пам'ятаю з чіткою ясністю. Соромно визнавати, проте недолугість, боягузство й вищезгадане запобігання перед Москвою опанувало тоді переважну більшість функціонерів Народного Руху й кількох "українських середовищ".

Кімната, в котрій ми збиралися, знаходилася в приміщенні Народного Руху (навпроти готелю "Либідь", на площі, котра донині наречена на честь перемоги сатанинського комунізму над нацистською Німеччиною). Відразу після проголошення кількома членами Політбюро ЦК КПРС про усунення Горбачова від керма держави й перебрання ними на себе владних повноважень, значний відсоток рухівських функціонерів просто не з'явився на роботу. Їхнє боягузство компенсувалося добровільною з'явою великої кількости небайдужих до долі України чоловіків і жінок, котрі прагнули дій. Решта – виглядали розгубленими й переляканими. Запропоновані нам рухівцями для розповсюдження серед киян листівки викликали в мене справедливе обурення. З одного боку, було роздруковане звернення керівництва Руху до українського народу, а з іншого – звернення тогочасного чільника РФ Бориса Єльцина, в котрому третім абзацом було чітко сказано: "Керівництво Росії зайняло принципову позицію, спрямовану на єдність Росії й на єдність Союзу".

Закликати українців до "оновленого Союзу" ніхто з нас не мав бажання, й наша відмова допомагати рухівцям у поширенні шовіністичної блекоти викликала в них істеричне звинувачення в націоналізмі. Аналогічні за формою й змістом тексти оприлюднювали й Українська Республіканська Партія та Демократична Партія України. Проте ми не цуралися того, аби бути націоналістами. Час засвідчив, що правда була на нашому боці. Чи не найбільш галасливим з-поміж рухівських функціонерів був пан Бурлаков. Відразу після проголошення Незалежности його взяли в апарат перейменованого з КДБ спочатку в СНБУ, а потім СБУ, чим він засвідчив, що, працюючи в РУХівському апараті, виконував геть не декларовані завдання. Показовою є й доля кількох інших рухівських функціонерів. Пан Лавринович досить швидко відрікся патріотичних гасел й долучився до членства у геть неукраїнському за суттю й змістом клановi Партії регіонів, нинішній черкаський міський голова Одарич є членом очолюваної Бродським Ліберальної партії (попри його патріотичні монологи, в Черкасах донині не демонтовано пам'ятник Леніну на центральній площі й не здійснено перейменування названих на честь українофобів вулиць), пані Богдана Костюк нині пописує російськомовні статейки, в котрих закликає до толерації некликаних мігрантів, а пан Поровський кілька років тому засвітився в колі найпалкіших прихильників тогочасного президента Кучми. Я не ставив за мету детально досліджувати долю тогочасних рухівських функіонерів, проте наведені приклади красномовно свідчать про реальну ціну патріотизму цього люду.

Пригадую й розмови на вулицях. Якийсь російськомовний мужлан переконував мене, що без Єльцина Україна не встоїть, і я повинен вгамувати свій "хохлячий гонор". Для виступаючого на мітингу поета Івана Драча слово "єльцин" римувалось із словом "єдність". Реальну ціну російській демократії наприкінці літа оприлюднив один з прихильників Єльцина Руцький, котрий заявив про окупацію Україною споконвічних російських земель. Здається, то був перший кухоль холодної води, котрий, нарешті, почав пробуджувати закоханих у ліберальну псевдодемократію політиканів й горлопанів.

Покликання держави – гарантувати автохтонам збереження власної національної ідентичности, захист їхніх потреб на світовій арені, та сприяння всебічній реалізації наявних талантів. Реалії засвідчили, що керівництво України від самих початків не ставило перед собою за мету бути слугою власного народу. Проголошення Акту про Державну Незалежність було наслідком виникнення несприятливих для тогочасної окупаційної адміністрації обставин. Довгий час заперечуючи право українців на життя у власній державі, посадовці й працівники силових структур отримали нагоду безконтрольно здійснювати владні повноваження. Звідсіля і негаразди. Замість цілковитого усунення від влади осіб, котрі в часі окупації визискували український нарід, й притягнення запроданців-колаборантів до відповідальности, ігноруючи потребу цілковито деколонізувати й десовєтизувати українське суспільство, самопроголошена еліта вдалася до дій, котрі збагачували їх особисто. Народна мудрість вчить: хто зрадив ворога, зрадить і тебе. Чого доброго можна очікувати від тих, хто не спромігся захистити від розвалу Союз, – працівників міліції, КДБ, комсомольських, компартійних, радянських й сонму налиплих до фінансування з держбюджету профспілок? Трагічний стан поглиблюється й тим, що постколоніальна адміністрація виховує собі гідну зміну. Цинічну, ще більше збюрократизовану, ігноруючу навіть існуючі постанови й закони. Недаремно для загалу терміни "держслужбовець" й "злодій" перетворились у синоніми.

Нинішні суперечки та бійки в сесійній залі ВР ніколи не змінять існуючого стану речей у кращий бік. Функціонери виконавчих служб без найменшого докору сумління ігнорують рішення судів, постанови ВР й норми Конституції. Звичним явищем стали вимагання хабарів, порушення замовних кримінальних справ, катування працівниками міліції затриманих. Рівень корумпованости посадовців став настільки великим, що їм (і небезпідставно) не довіряють зараховані до числа "пересічних громадян" українці. Колишні дисиденти оповідають загалові про власний життєвий шлях й боротьбу з комуністично-тоталітарним режимом, проте їхня роль у процесі державобудівництва також зведена до мінімуму. Пишіть і балакайте, панове, все, що вам заманеться, а бюджетними коштами та творенням обов'язкових для виконання загалом дій займатимуться ті, для кого посада є непоганою нагодою нажитися й задовільнити особисті амбіції.

Навіть сліпі від народження бачать потребу негайних і радикальних змін. Аргументи про відсутність досвідчених фахівців не витримують критики. Прагнення бути корисним рідному народові примусить багатьох швидко опанувати необхідний обсяг знань. Таким шляхом пішли країни Балтії, Польща й Чехія. Рівень зростання економічних показників у цих державах свідчить сам за себе. Потрібно, нарешті, наважитися назвати речі своїми іменами. Інакше довіку пожинатимемо плоди власної толерації брехні й несправедливости.

АКТУАЛЬНО

ЧАС ОТЯМИТИСЯ!

Лариса САВИЦЬКА

Все не дає мені спокою розмова з випадковим співбесідником – військовим пенсіонером із Москви: він сказав, що влада України бездарно і злочинно віддала майже всі маяки на Чорному морі Росії, яка має там таємні військові лабораторії, де розробляються засоби відповідного впливу на людей. На думку військового пенсіонера, росіяни допомагають навіженій Вітренко через вплив психотропних полів робити її людей дуже агресивними, і вони діють на грані нервового зриву, що спостерігалося в Севастополі, де на вітренківських зборищах чулися оскаженілі виступи проти НАТО. Викликають тривогу й інші московські експерименти на Чорному морі. Тож студенти наші, коли пікетували маяк, були на правильному шляху. Та москалі і далі нахабніють. Вони й голову Українського фонду держмайна з групою депутатів не пустили на наш маяк!.. А тим часом реакції на такі дії з боку наших можновладців не було. То ще Янукович, як був прем'єром, дозволив росіянам хоч будинки розпусти будувати на Чорному морі, а питання маяків він "закрив". От росіяни будували і будують свої таємні лабораторії. І це тоді, коли відомо: на південному березі Криму в усій акваторії під водою вчені з Севастополя, які шукали нафту і газ, – натрапили на 470 контейнерів з невідомими речовинами. А як будуть видобувати газ наші інвестори, то яку міну чи бомбу сповільненої дії, закладену російськими "лаборантами", надибають вони?

Я пам'ятаю 1993 рік, жовтень, як вночі якийсь літак ніби пікірував кілька разів (так скидають бомби). А вранці горів ліс навколо Ялти, вогнища були розкидані у важкодоступних місцях, одне за одним, як коралі нанизані. І подібне, тільки в менших масштабах, траплялося не раз. Про це я написала в міську раду, але ніхто не звернув увагу на мій лист, тож російські десантники і далі хазяйнували в Криму, як у себе вдома...

На наших маяках росіяни продовжують свої таємні експерименти, а влада "наша" усе мовчить. Щороку в Севастополі приймають українське громадянство російські моряки, поповнюючи і так велику "п'яту колону" в Криму, а влада зовсім не думає, до чого це може призвести... Росіяни ж з кожним роком нахабніють все більше. Це вони зірвали символ підняття українських прапорів на кораблях у 1918 році, це вони будують перешийок, це вони запросили до Севастополя 1,5 тисячі п'яних "казаков".

А влада наша "благоденствує"...

Час уже отямитися!

м. Ялта

КАРБ ПАМ'ЯТИ

БОРЦІ ЗА СВОБОДУ

Діяльність ОУН-УПА на теренах Літинського району Вінниччини

Літинчани здавна славилися своїм волелюбством, прагненням до свободи. Згадаймо лише повстанський рух Устима Кармалюка, який прославив Літинську землю безстрашною ненавистю до загарбників і безмежною любов'ю до місцевого селянства, що було уособленням усього закріпаченого українського хліборобства.

Довго земля нашого краю поливалася слізьми і кров'ю знедолених українців, які терпіли бездушні знущання московських "господ" (які й сьогодні намагаються нас повернути до імперського рабства) та своїх доморощених посіпак – (таких самих, які й нині живуть за рахунок нашої держави і нашого народу, а цей народ, тобто нас з вами, вони так і мріють затоптати московськими чобітьми, танцюючи під російську балалайку). Врешті, ще один революційний зрив – відновлення Української держави 1917 року. Літинчани і в цей період виступили як справжні нащадки волелюбного українського козацтва.

Сергій МАЛАМУРА,
заступник голови
Літинської РО КУН

Невідомий повстанський відділ. Рівненщина

У цей період найяскравішою постаттю на теренах Літинського району, та й мабуть усього Поділля, був Яків Гальчевський. Тисячі селян-українців під його проводом показали імперії, хто має господарювати на наших землях. Саме нащадки цих справжніх українських козаків, виховані на їхніх ідеалах, стали провісниками національної ідеї на Літинщині у часи Другої світової війни.

Діяльність ОУН та УПА на теренах Літинського району, безумовно, тісно переплітається із життям та діяльністю славного командира УПА-"Південь", полковника Омеляна Грабця – "Батька". Літинська земля виростила чимало мужніх, свідомих, героїчних патріотів, які воювали поруч з "Батьком"; серед них – Марія Заїка і Микола Шестопаль.

Марія Заїка народилася у с. Брусленові Літинського району. В молодому серці простої української селянки горіла іскорка бескорисливої любови та вірности. Ці свої найкращі почуття вона віддала Україні. У 1940-41 роках Марія навчалась у Вінницькому енергетичному технікумі, де зав'язала стосунки із організованим українським націоналістичним рухом. Від своєї подруги Галини Свірської Марійка отримувала націоналістичну літературу, яку розповсюджувала у рідному Брусленові та навколишніх селах. Згодом Заїка зустрілася у Вінниці з членом крайового проводу ОУН, референтом агітації і пропаганди Могилою. Він дав їй завдання разом з агітацією за українські визвольні ідеї залучати нових людей до Організації. Неодноразово Марійці пішки доводилося ходити до Янева Калинівського району, де член ОУН Онуфрій Лисенко друкував підпільну літературу. Через Марійку вона справно потрапляла до літинчан.

Згодом до дівчини додому завітало двоє чоловіків. Одним з них виявився славний полковник "Батько". Відтоді вона стала його зв'язковою з псевдо "Веселка". Дуже часто в її хаті в Брусленові командир УПА-"Південь" полковник "Батько" проводив наради з командирами УПА краю. Марія користувалася так званою "мертвою" поштою – спеціальним секретним місцем, куди діячі ОУН клали свої записки. У жовтні 1943 року "Батько" у хаті Заїки провів зустріч із представником ОУН Західної України "Сірком". Коли на Літинщину йшла сотня УПА під проводом "Олега", Марійка займалась організацією зустрічі командира "Олега" і полковника "Батька". На ній було вирішено розбити сотню на чотири частини і розмістити їх у різних місцях Літинського лісу. Під час однієї з чергових нарад у Марійки її хату оточили німці. Проте повстанці прорвалися з ворожого кільця.

У травні 1944 року Марія Заїка опинилася в загоні "Олега", а через місяць потрапила до рук НКВС. Відбувала покарання в таборі Дальстрой. На засланні вийшла заміж, народила двоє дітей. На превеликий жаль, Марія Заїка так і не побувала в Україні за часів незалежності. У 1999 році серце великої українки з Літинського району перестало битися. Похована Марія Заїка в місті Калузі, в Росії.

Постать Миколи Шестопаля також вражає своїм героїзмом. Народився він 1928 року в селі Вонячині (нині Городище) Літинського району. Під час нападу німців на хату Заїки в Брусленові його родина прихистила пораненого полковника "Батька." Навіть із хворою рукою Омелян Грабець-"Батько" друкував на машинці антифашистські листівки, а юний Микола Шестопаль розповсюджував їх у Літині та навколишніх селах. Микола Шестопаль допомагав "Батькові" зустрічатися із жителями села. Під час зустрічей з місцевою молоддю до роботи долучилися Кисіль-Харко (розповсюджував листівки в Літині), та Іван Полянський (в Новоселиці). Згодом німцям вдалося вийти на слід борців за волю. Миколу схопили у нього вдома і повезли до Літина. У в'язниці поліції допитували Миколу про полковника "Батька", проте не почули від хлопця жодного слова. Про тортури, які йому довелося пережити, Микола Шестопаль докладно розповідає у своїх спогадах, опублікованих у книзі "Командир УПА-"Південь" – полковник "Батько".

Однієї ночі бійці "Батька" захопили Літинську тюрму. Таким чином Миколі – "Лиску " вдалося втекти від німців, але коли прийшла радянська влада, його знову схопили і відправили на каторгу.

Подібна доля спіткала багатьох повстанців. А полковник Омелян-Грабець-"Батько" 10 червня 1944 року загинув у геройчному бою маленької групи патріотів із великим загоном НКВС біля села Микулинців Літинського району. Нині на цьому місці стоїть пам'ятний хрест, що має стати пантеоном слави – святим місцем для кожного, хто шанує волю і самопожертву на благо Вітчизни.

Чимало документів свідчить про те, що навіть після загибелі "Батька" і після завершення Другої світової війни повстанський рух на Літинщині не припинявся. Зафіксовані виступи у селах Осолинцях, Трибухах, Лисогірцях, Новоселицях, Микулинцях, Майдані Грузькому, Майдані Супрунівському, Яцківцях, Бруслені та ін. І всі вони не минули безслідно. Прапор боротьби за волю підхопили нові патріоти, небайдужі до долі свого народу, і Літин став одним з перших райцентрів в області, де в 1990 році замайорів синьо-жовтий прапор, пронесений центральною вулицею Іваном Бурлакою, головою місцевої організації Народного Руху України. І сьогодні, хоч як би окремі політичні сили противились цьому, мешканці Літинського району все більше усвідомлюють себе українцями – великою і гідною кращої долі нацією.

ЖИТТЯ ПРОЖИТИ...

А БОРОТЬБА ЗА ЗЕМЛЮ ТРИВАЄ...

Г. ОВДІЙЧУК

Хочу розповісти всьому чесному люду про своїх односельців, родичів, щирих українців, які з дитинства прищеплювали нам любов до Бога, Батьківщини, рідної мови, звичаїв та обрядів свого народу. Вони вірили, що ми будемо жити в нашій вільній Україні. І я дуже горда тим, що народилася в селі, де жив і боровся український герой Микита Сьомак (псевдо "Галаган"), який не здався червоним катам, а застрелився, востаннє заспівавши:

"Де ж ті вірні сини,
Де поділись вони,
Чом не йдуть Україну захищати?"

Пригадую, коли цю пісню співали мій дідусь та батько, то ми, менші, стояли на вулиці, підспівували їм, водночас стежачи, щоб ніхто чужий не зайшов у двір. Зате своїм завжди були раді, і в наш двір завжди приходило багато людей, особливо молоді.

Від звуків тих давніх пісень у мене досі болить душа, крається серце, бо не можу я відповісти на запитання: "За яку таку провину моя родина була вивезена у Сибір?" За те, певно, що ми хотіли бути господарями у власній хаті, за те, що працювали на своїй землі, з діда-прадіда политій потом і кров'ю поколінь. Земелька нам віддячувала за тяжку працю щедрим урожаєм. Але така радість тривала недовго. Прийшли червоні окупанти, почали вигрібати все з засіків, незважаючи на наші сльози та благання, хоч щось залишити дітям. Завидющі очі окупанта звернули увагу і на наш вишиваний одяг, який почали стягати з людей і палити. При цьому вороги дико реготали, потираючи свої загребущі руки.

Мій дядько Федір Сьомак та його друзі не стерпіли такої наруги і подалися до лісу, до упівців. Після певних перевірок помічницями повстанців стали сестра моєї мами Ольга Сьомак та її подруга Ольга Юрчик. Вони збирали в людей по селі білий крам та вельони на перев'язки для поранених.

Бабуся Мелашка Сьомак жила на хуторі Будище біля села Яринівки. Дядько Федір, працюючи на залізниці, часто бував серед людей. Саме завдяки цим людям налагодилися підпільні зв'язки, передавались "писулі". Але знайшлися і зрадники, які видали зв'язкових. Дядька Федора було засуджено на десять років. Засудили і дружину "Галагана" Антоніну Попружук. З нашого хутора Паневого були засуджені дві сестри Мисько – Ніна та Соня, Агафія Чубій, Антоніна Сьома, Стах Захарчук, Євдокія Папружук, Стах Токарчук, Марія Мисько. А брата Микити Сьомака – Григорія червоні кати вбили.

Всі наші патріоти діяли під керівництвом "Галагана" та "Ольги" з села Кам'янки.

Родину моєї мами Анастасії Сьомак вивезли до Сибіру. Матуся були наймешою в багатодітній родині. Вона багато розповідала про те, як їх везли на каторгу в товарних вагонах, немов худобу. На станціях з вагонів вивантажували мерзлі трупи. Мертвих малих діток виривали з материнських рук і жбурляли їх на купи покійних. На місці в'язнів поселили в холодній стайні і майже відразу погнали їх на лісоповал. Зголоднілі каторжани збирали під хатами картопляне лушпиння і готували собі сяку-таку їжу. Місцеві жителі – буряти і калмики ділилися з каторжанами хлібом, та якщо їх на цьому ловили, то кара була неминучою і жорстокою.

Минули роки, і каторжанам було дозволено їхати додому, але тим дозволом могли скористатися далеко не всі, бо відразу поставало запитання: куди і за що їхати? Бабуся моя в 1957 році приїхала в Україну в гості до свого хрещеного і вже не захотіла повертатися на чужину. Вийшла заміж, народила чотирьох доньок і сина. Батько мій трагічно загинув, коли йому було 34 роки. З ним пов'язаний ще один мій тяжкий спогад, який надзвичайно промовисто характеризує всю людиноненависницьку суть радянської системи.

Працював татко лісником. Тримав на господарстві двох коней: один був державний, а другий власний. Ще не минуло дев'яти днів після поховання батька, як на порозі з'явився "прєдсєдатєль" і "таваріщ" Петровіч і заявив, що "слиш-панімаеш коня прададім, а то не положено". І хоч як молився дідусь, хоч як благав змилуватися над сиротами, залишити коника, щоб було чим обробляти землю, "прєдсєдатєль і товаріщ" залишився непохитним. На другий день по коника приїхала машина, і коли його забирали, він плакав, наче людина. Плакали і ми всі, а дідусь мусив привчати до ярма та плуга корівок.

Якось до дідуся прийшли повстанці з лісу і попросили, щоб він узяв до себе їхнього пораненого. Дідусь, звичайно, не відмовив своїм людям, за що йому довелося пережити багато неприємностей.

У нас забрали свиню. Закололи її у дворі, порубали на частини та й понесли, залишивши на подвір'ї розлиту кров та вже живих поросяток. Але дідуся найбільше турбувало, що вороги ще знайдуть пораненого повстанця, та слава Богу все обійшлося.

Давно вже все те діялося. Вже немає багатьох учасників великих і малих подій, що сталися колись на нашій багатостраждалій землі. У першу річницю Незалежності України померла моя матуся, а через рік не стало бабусі, перестало битися і серце дідуся. Про кожного з них я бережу в своїй душі найкращі спогади, а згадка про матусю озивається в серці зворушливими віршами:

Сьогодні, рідненька, ти там десь в імлі,
На згадку про себе лишила мені
Косу ту русяву, що в тебе була,
І усмішку милу, і ясність чола.

Дідусь при житті написав дарчу на все своє господарство для своєї правнуки – моєї доньки, яка його доглядала до смерти та й поховала. Та, як виявляється, дідової хати немає в районному плані. І земельного паю нам теж не дають. В області кажуть, що нам треба подавати в суд, щоб дали документи на дідову ділянку. Ось як нас, українців, наші вороги, що тримаються при владі, всякими хитромудрощами позбавляють права на батьківську землю.

Тож боротьба за українську землю триває!

м. Рівне

ЧЕРВОНЕ ПЕКЛО

ПОСТРІЛИ У СПИНУ

ЧЕРЕЗ ПІВСТОЛІТТЯ

Чи мають право комуністичні вожді звинувачувати ОУН-УПА у зраді?

Іван ДІЯК

І неможливо зустріти жодної доброї згадки про ці частини, а випадків, коли вони приєднувалися до військ взяти участь в бою – одиниці. За це командир загороджувального загону міг поплатитися, бо його основне завдання полягало не у стрільбі по німцях, а саме в "пострілах у спину" Радянської Армії. Ось і не ризикують "ветерани" згадувати, що вони були в таких загонах. Щоб інші ветерани, бува, не набили їм пику після "наркомівських" 100 грамів горілки на святкуванні 9 травня.

Перші "підрозділи завіси" були сформовані в липні 1941 року. Зокрема, начальник політуправління Південно-Західного фронту Пуркаєв доповідав про їхню діяльність начальнику Головного політуправління Червоної Армії Мехлісу, як вони стримують розбиті війська, що відступають до Києва, проводять розстріли та примушують інших повернутися на фронт чи припинити відступ. Це був час, коли німці завдали поразки військам Південно-Західного фронту у прикордонній битві та вийшли на далекі підступи до Києва. Саме до таких дій – формування загороджувальних загонів – вдався Г. Жуков на Північно-Західному фронті (наказ від 17 вересня 1941 року). А з літа 1942-го їх створили всюди. Самі вони й залишалися цілими, коли цілі армії гинули в бою. Наприклад, коли 23 серпня 1942 року німці прорвалися до Сталінграда, внаслідок повної відсутності резервів не було чим прикрити фронт на Північному Кавказі. Спроба кинути назустріч німцям рештки розбитих військ дали цікавий результат. У складі 37-ї армії було 4 стрілецьких дивізії лише по 500–800 багнетів. А від 56-ї, 9-ї та 24-ї армій залишилися тільки штаби та спецчастини – тобто ті самі загороджувальні загони. Це дані з книги колишнього командувача Новоросійським оборонним районом, потім багаторічного міністра оборони СРСР і Маршала Радянського Союзу Гречка "Роки війни".

Продовження.
Початок на 1-й стор.

Потужного удару було завдано у спину Червоної Армії самими комуністами напередодні війни. Власне, репресії проти військових розпочалися ще до 1937 року. З виступу наркома оборони К. Ворошилова на лютнево-березневому пленумі ЦК ВКП(б) 1937 року дізнаємося, що в 1934–1936 рр. звільнили з армії за політичними мотивами 22 тисячі командирів. Вибіркова перевірка їхньої подальшої долі показала, що більшість з них не пережила репресій 1937–1938 рр. Вони були розстріляні за рішеннями "позасудових органів НКВС" вже як "вороги народу" з цивільного суспільства, тому в статистику репресій в армії не потрапили. А в 1937–1939 рр. в збройних силах було репресовані ще 36761 (разом з моряками близько 40 тисяч) командирів та політпрацівників. З них 19868 було заарештовано. Відомий приклад Маршала Радянського Союзу К. Рокоссовського, котрий тоді був командиром дивізії і під тортурами визнав себе винним у зв'язках з польською та німецькою розвідками. Командирів на Далекому Сході звинувачували у зв'язках з японською розвідкою, на Кавказі – з турецькою і т. ін. Існувало справжнє змагання на кількість знайдених "ворогів народу" між військовими округами.

Точної кількости розстріляних досі не встановлено. Але щоб зрозуміти масштаб удару по базовій основі армії – офіцерському корпусу – згадаємо, що були репресовані 3 з 5 маршалів, всі 11 заступників наркома оборони, 98 з 108 членів Вищої Військової ради, 13 з 15 командармів, 8 з 9 адміралів флоту, 50 з 57 комкорів, 154 з 186 командирів дивізій, всі 16 армійських комісарів, 25 з 28 корпусних комісарів, 58 з 64 дивізійних комісарів. Загалом за кілька передвоєнних років (переважно в 1937–1938 рр.) були за сфабрикованим політичними звинуваченнями заарештовані понад 500 командирів у званні від комбрига до Маршала Радянського Союзу, з них 29 померли під час слідства (не пережили тортур в НКВС), а 412 розстріляли. Також репресували керівників оборонних галузей промисловості, більшість директорів і головних інженерів великих військових заводів. Щоб усвідомити, наскільки безпрецедентним було це знищення, порівняємо з втратами в генералітеті під час Великої Вітчизняної війни: 180 загиблих (112 командирів дивізій, 46 командирів корпусів, 15 командуючих арміями, 4 начальники штабів фронтів і 3 командуючих фронтами). Тобто на війні за 4 роки загинуло вдвічі менше, ніж від терору 1937–1938 рр.

Іван ДІЯК,
народний депутат України
ІІІ скликання

Закінчення
в наступному числі.

МАЛОРОСІЙСТВО

ЗАПОРІЗЬКІ МУТАНТИ

ЗАПРАГЛИ БУЗИНОВИХ ЛАВРІВ

Іван ПІВДЕННИЙ

Російська імперія століттями здійснювала тиск на українську мову, культуру, духовність. Політика "обрусєнія інородцев" проводилася з тупою впертістю. "Україна ніколи не мала окремої історії, ніколи не була окремою державою, – писав М.Катков 21 червня 1863 року в передовій статті газети "Московскіє вєдомості", редактором якої він був, – а український народ є... частина... російського народу, без якого він не може лишитись тим, чим він є. Малоросійської мови ніколи не було і, не дивлячись на всі зусилля українофілів, досі не існує". А вже 18 липня 1863 року монархіст, реакційний російський міністр внутрішніх справ Валуєв видав таємний циркуляр і наказав цензорам не пропускати творів українською мовою, оскільки "особливої малоросійської мови не було, немає і бути не може і що наріччя, яке вживає простолюддя, є та сама російська мова, тільки зіпсована впливами на неї Польщі". Від цензорів Валуєв вимагає, "щоб до друку дозволялись тільки такі твори на цій мові, які не належать до галузі вишуканої літератури, друкувати книги малоросійською мовою як духовного, так навчального призначення для початкового читання народу заборонити".

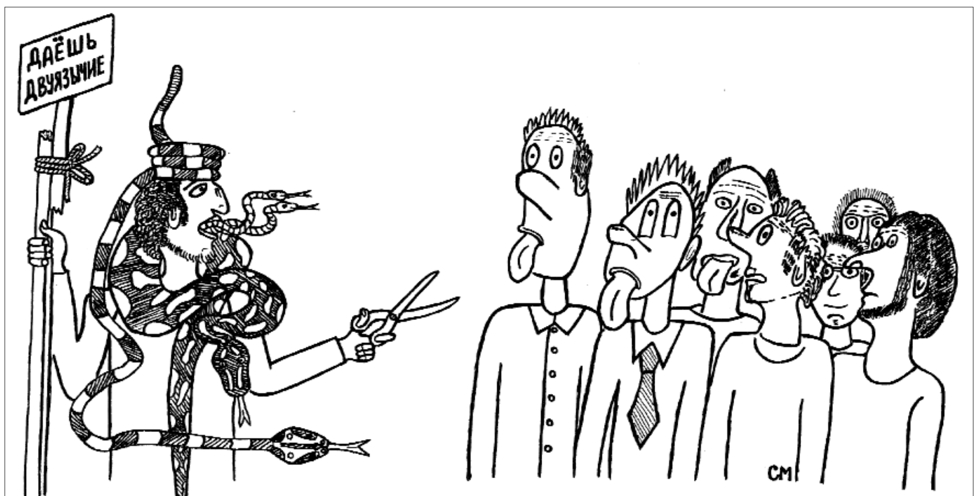

Мал. Святослава МІЗЕРНЮКА

Валуєвському циркуляру сто сорок п'ять років, але за роки незалежного будівництва держави мова корінної нації замість ідеологічної, об'єднувальної функції стала політичною проблемою суспільства. "В защиту нашего исторического двуязычия" написана книга А.Железного "Происхождение русско-украинского двуязычия на Украине (Как ополячили наш язык?)", яка вийшла багатотисячним тиражем у видавництві одного з найпотужніших заводів Запоріжжя. До речі, жодних вихідних даних у книзі не знайдете, окрім посилання на сайт Інтернету, бо за такий пасквіль на духовне коріння нації – мову – його видавці мусили б відповідати перед Законом. Насправді ж автор, "не имея официального филологического образования" (с.36), як і видавці, цього цинічно-брехливого і антинаукового словоблудя підводить читачів до думки, що "самое подходящее название для этого языка – русско-польский диалект, хотя мы сейчас называем его украинским языком" (с.44).

У який спосіб доводить автор свої думки? Цитуємо: "...множество полонизмов было введено... умышленно, с единственной целью углубить разницу между украинским и русским языками. Из множества таких слов для примера возьмем одно: "гума" (резина). Резина была создана в те времена, когда Украина давно уже вернулась в лоно единого общерусского государства, следовательно, новое, во всех отношениях полезное вещество и в русском, и в украинском языках должно было называться одним и тем же словом "резина". Спрашивается, каким же образом резина стала называться по-украински точно так же, как и по-польски – гума (guma)? Ответ ясен: в результате целенаправленной, умышленной политики ополячивания под фальшивым названием "дерусификация"(с.47). В тому, що у російській мові вживається слово "резина", а в український "гума", немає ніякої цілеспрямованої політики ополячування і дерусифікації, бо це, власне, не російське, а запозичене слово російською мовою через посередництво французької (rJsine) "смола" (див. М.Фасмер. Этимологический словарь русского языка). Слово "гума" ("гаряча смола; каучук") запозичене українською, білоруською, болгарською, македонською, польською, чеською, словацькою, верхньолужицькою, сербохорватською та ін. мовами з середньолатинської мови (див. Етимологічний словник української мови. В семи томах). Із суто українофобських позицій подається порівняльний словник української, польської і російської мов, аналізувати який немає потреби: кожен читач, при бажанні, може взяти ще й словники інших слов'янських мов і знайде в них словавідповідники. Чого ж домагається в своєму опусі гаспадін Желєзний? Того, що й 145 років тому Валуєв: немає, не було і бути не може!

Ще одні запорізького штибу "захисники України" прорікають: "Сферами реального функционирования украинского общенародного языка остаются семейно-бытовая речь и художественная литература, а также часть центральных и региональных медиа. ...Факт украиноязычия наших СМИ... не всегда означает, что язык этот совершенный и высококультурный"?? ("Зеркало недели"). Автори ототожнюють російськомовне населення України з власне росіянами, і тому ніяк не хочуть себе визнавати національною меншиною в Україні. "Ми тут корінна нація", – так намагаються шовіністи призвичаїти нас до цієї думки, приховуючи за цим тезу, що "боротьба за мову є символом боротьби за владу" (А.Мейе). Пригадуєте у Т.Шевченка: "що все-то те таки й було наше, що вони тільки наймали татарам на пашу та полякам".

Інакше як цілеспрямованим словоблуддям про розквіт української мови і її широкого застосування у суспільному житті в часи колишнього СРСР є "писання" Яші Северного, який, після "трудів праведних в ім'я України", підробляє у місцевій жовтуватій газетці "Истеблишмент". Ось зразок мови і думок цього автора: "Новомодные киево-могилевские идеологи засерают мозги подрастающего поколения...(между сексом и пивом) вталкиваются поганенькие мыслишки о том, что в доисторическом Советском Союзе права народов невероятно ущемлялись. Кем ущемлялись? Конечно же, русскими. Извините, но фигня все это. Гипноз для бандерологов". ("Истеблишмент", № 17).

Завзяття Яші Северного про необхідність в Україні "двуязичія", як і авторів, котрі згадувалися вище, підтримано на містечковому рівні: міська рада надала статус державної російській мові. Гідний подарунок запорізьким козакам у 145-у річницю валуєвщини! Українці у ЗМІ чекають офіційної відповіді прокурора міста Запоріжжя на законність такого рішення міської ради.

м. Запоріжжя

НОВІ ВИДАННЯ

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

НЕГЕРМЕТИЧНІСТЬ ПЕТРА МІДЯНКИ

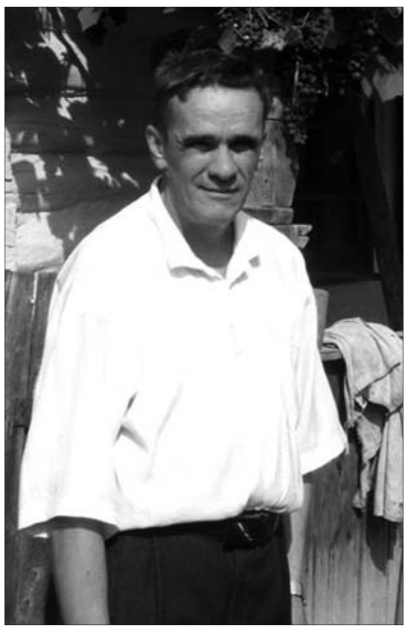

Доводити очевидне – що Петро Мідянка є якщо не найтоншим, то принаймні одним із найтонших герметиків у нашій поезії – нема жодної потреби. На це вже не раз вказувала критика – та й, зрештою, тексти промовляють самі за себе. Ось лише його герметизм за ближчого розгляду виявляється зовсім не таким самоочевидним, як це зазвичай буває з аксіомами. Правду кажучи, давно і щиро залюблений у Мідянчину поезію, я так само давно це підозрював, – але повною мірою "відкрилося" воно мені лише зараз, у процесі прочитання, чи то пак, перечитування його "нововибраного" з постмодерною назвою "Ярмінок", яке нещодавно побачило світ у відновленій серії "Зона Овідія" Тараса Федюка й видавництва "Факт".

Так от, "фішка" в тому, що Мідянка – напрочуд відкритий, виразно екстравертний поет на рівні смисловому, а його герметизм проявний на двох "фундаментніших", чи то пак, "цеглинніших" рівнях поетичної структури – лексичному й головно фонетичному, а точніше евфонічному. Фонетика в добрій поезії часом має дивовижну здатність перебирати на себе домінантну роль, а Мідянка є одним з тих небагатьох щасливців, які цьому залюбки піддаються. Відтак якби припустити, що він раптом створив текст, який нічого не означає на рівні семантичному (цього, гадаю, ніколи не трапиться бодай тому, що такі експерименти суть не його "парафія", – але що нам заважає подібне просто теоретично припустити?), – це було би помітно хіба "під мікроскопом", бо однак усе б "витягла" фонетика, чи то пак евфонія. Адже саме вона в його поезії набуває рис паралельного смислотворення – часом геть-таки "глибоко паралельного" стосовно того, що сприймається на формально первинному, змістовому рівні прочитування його текстів.

Відтак майже кожен вірш у Мідянки має ніби два змісти: той, що формально первинний, бо містить в собі певну вербальну інформацію, зазвичай повідомляє нам якісь старожитні, сучасні чи гадані реалії закарпатського життя-буття, нерідко просто перелічуючи екзотичні для незакарпатського вуха назви, імена чи дійства; але ж є і ще той, що формально вторинний, бо випливає з евфонії, з направду таки екзотичного поєднання звуків у цих вигадливих лексемах, котрі для незакарпатського вуха нічогісінько не означають настільки, що можуть бути іменем, чи назвою, чи дійством, чи й узагалі невідь чим, бо на цьому рівні сприйняття воно абсолютно несуттєво, адже є жива музика їхнього звучання – сугестивна, яка заворожує, бере в полон, усмоктує в себе, просочує наскрізь – і ти дихаєш нею покрізь Мідянчин вірш – і насолоджуєшся...

"...коли слова перестають бути для нас розмінною монетою, коли ми вслухаємося, вдумуємося в них, нам відкривається "природний", себто якимись їхніми якостями виправданий зв'язок, – не з їхнім одинично-предметним значенням, але з їхнім попереднім, до-предметним, а тому й не вповні визначеним смислом. Смисл цей починає видаватися нам таким, що невід'ємно їм приналежний, а самі вони – слова нашої рідної мови – незамінними, необхідними цьому смислові. Й підказують вони нам, навіюють саме цей смисл". Це цитата з праці "Ембріологія поезії" малознаного, але напрочуд цікавого постструктураліста Владіміра Вейдле – і вона ніби про Мідянку написана!

Так вторинний рівень сприйняття завдяки сугестивній енергетиці тексту сам собою стає для читача первинним, а відтак екстраверт і "рустикал" на рівні змісту Мідянка завдяки цьому й сприймається, перш за все, як герметик.

Крім цього, "Ярмінок" відкриває ще низку напрочуд цікавих для дослідника зрізів "поєднання непоєднуваного" – скажімо, тієї ж таки "рустикалії" й постмодерну; або ж питомо філологічного й виклично "прикладного"; або ж міфологічного й екзистенційного. Та про це колись іншим разом – бо так справдешній ярмінок вийде...

УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ – УКРАЇНСЬКУ МОВУ!

Юлія МИРОНЧУК

Низка молодіжних організацій України (Всеукраїнське громадське об'єднання "Молодий Народний Рух України", Всеукраїнське молодіжне громадське об'єднання "Молодіжний націоналістичний конгрес", Всеукраїнське молодіжне громадське об'єднання "Спілка української молоді в Україні", а також ВМГО "Студентське братство", "Молода Просвіта", "Зарево", Всеукраїнське громадське об'єднання "Пора"), починаючи з серпня цього року, започаткували громадську ініціативу "Час українського". Її мета – покращити та змінити мовну ситуацію в навчальних закладах нашої держави.

"Молодь бажає отримувати освіту рідною мовою, як в центрі України, так і на Сході чи Півдні. Ніхто не повинен порушувати нашої гідности і наших прав", – сказано в заяві, спрямованій молодіжними організаціями до Секретаріату Президента України. Водночас у рамках ініціативи та до Дня Знань молоді державники започатковують безстрокову акцію під гаслом "Українській школі – українську мову", яка розпочалася 1 вересня о 17 годині на Контрактовій площі Києва поруч з пам'ятником Григорію Сковороді. А також до початку нового навчального року закликали учнів середніх шкіл, студентів, викладачів та самого міністра освіти прийти 1 вересня до шкіл та вищих учбових закладів у вишиванках, тим самим підтвердивши свою приналежність та любов до України.

Аби інформація про "Час українського" дійшла до всіх куточків України, молоді поборники української державности спрямували відповідні листи до всіх вищих владних інстанцій України включно з Кабінетом міністрів, Верховною Радою та Секретаріатом Президента.

ВІД АВТОРА

ФУТБОЛ І НАЦІОНАЛІЗМ

Іван АНДРУСЯК, поет

Що не кажіть, а нації – для того, щоби постійно відчувати себе, як то кажуть, "у тонусі" – конче необхідні регулярні перемоги. Причому не над будь-ким, а над ворогом давнім, переконаним, затятим і безсумнівним. Одне слово, таким, яким для України вже не одну сотню років є Росія. Ось лише найголовніше в усьому цьому те, щоби ці перемоги в жодному разі були не на полі бою й супроводжувалися зовсім не пролитою кров'ю, руйнаціями і горем. Найкраще їм бути в царині, скажімо, науки, культури, політики – і, звісно, спорту. А супроводжуватися найкраще оплесками, захопленими вигуками, щиросердними усмішками – і, звісно, виконанням державного гімну.

Ви, звісно, вже збагнули, що мова про футбол! Іще б пак: навіть геть байдужі до цього найпопулярнішого спорту українці протягом останніх двох тижнів двічі прикипали очима до його телетрансляцій, можливо, уперше в житті перетворюючись на затятих уболівальників. Бо ж привід був неабиякий! У відборі в груповий етап найпрестижнішого в "Старому Світі" турніру – Ліги чемпіонів – київське "Динамо" зійшлося з московським "Спартаком"! Старші люди пам'ятають, що іще в сов'єцькі часи протистояння цих клубів було надпринциповим, ба, більше: вважалося "розсадником стихійного українського націоналізму"!

Тож і нині "на кону" стояло не просто місце в групі турніру й навіть не просто відлуння давнього протистояння, а зовсім інші речі: свого роду "національний реванш". Бо на фоні російських безчинств у Грузії й перманентних погроз Кремля на адресу України, зокрема і збройних, нам конче потрібна була гучна перемога над Росією. А тут така нагода – протистояння з улюбленицею росіян, "народною командою", як називають у Москві "Спартак"!

І ще – "пікантний" момент: гра нашого "Динамо" вперше від часів Лобановського "опритомніла" лише півроку тому, відколи команду очолив російський (!) тренер Юрій Сьомін...

Утім, "пікантних" моментів насправді значно більше... Бо скільки тих українців у нинішньому "Динамо"... І хто з них уміє два слова українською зв'язати... І не кажіть!

Тим не менше, ці хлопці таки зуміли подарувати нам справжнє національне свято. Рахунок 1:4 в Москві – це було красиве, вишукане, колосальне знущання з московитів! А коли ґвінеєць Ісмаель Бангура після забитого м'яча картинно поцілував футболку "Динамо" – це був ще й чудовий привід для зростання нашої національної гордости!

Але ще кращим приводом став матч-відповідь у Києві, де динамівці знову перемогли з таким же знущальницьким рахунком 4:1! Самі лише банери, які вивішували на стадіоні наші вболівальники, багато про що промовляють: трійко колоритних українських козаків смажать свиню ("Спартак" на сленґу вболівальників зоветься "м'ясом") на Красній площі в Москві; синьо-жовтий потяг з українськими прапорами і недвозначним написом "Чекай, Європо, ми йдемо"... Але найкращий, найбільш креативний отакий: "СТОЛИЦЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ ВІТАЄ ГОСТЕЙ ІЗ ПРОВІНЦІЇ!"

І ще дуже важливий момент – скандування наших уболівальників по ходу матчу: "ГРУЗІЯ! ГРУЗІЯ!"

Дивно лише, чому українська міліція відбирала в українських фанатів при вході на стадіон грузинські прапори!..

А наприкінці було те, що просто по-людськи розчулює – коли весь стадіон (звісно, за винятком "гостей із провінції") у передчутті фінального свистка, який засвідчив ганебну поразку російського клубу, підвівся і заспівав ГІМН УКРАЇНИ!!!

Ось і кажіть після цього, що спорт – це просто собі спорт. Ні – спорт нині нерідко об'єднує націю значно краще, ніж будь-що інше! Принаймні краще, ніж політика... І хто б що казав про "Динамо" – а своєю перемогою над росіянами ця команда зробила для українського патріотизму дуже й дуже велику справу! І хай у клубу сумнівний з політичної точки зору власник, хай грають там ґвінейці з марокканцями – справи це не міняє...

...Між іншим, російські вболівальники, які приїхали на матч у Київ, не додумалися ні до чого кращого, як тільки пробувати скандувати "наши танкі на майданє" і "атключім газ"! Що вдієш: бидло – воно і є бидло... Хто керує тією країною, такі там і вболівальники...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9